XXXIII. évfolyam 2. szám – 2021. március-április

MARANA THA

A Katolikus Karizmatikus Megújulás Lelkiségi Lapja

Jöjj el Uram! *Jel 22,20*

James Manjackal:
Az ördög és az Eucharisztia

Thomas Merton:
Krisztus képe bennünk...

Kerekes Gabriella:
Isten mindig többet ad!
(Tanúságtétel)

Részlet *Cseh Anikó: Hogyan támad fel Jézus a szívemben?* című írásából, amely az újság 7. oldalán olvasható.

A feltámadás döntő eseménye!

Az első keresztények úgy tapasztalták meg Jézus feltámadását, mint életük döntő eseményét. Az ilyen eseménynek általában az a következménye, hogy alapvető változásokat hoz. Megváltozik a világlátás, megváltozik az ember értékrendje, megváltozik a cél. – Ami kétezer évvel ezelőtt történt a római birodalom egy kis tartományában, az új kezdetet jelentett a világban. Három évtized múlva konfrontálódott a római birodalom Jézus feltámadásával. Vele vagy ellene. A városok piacterein összegyűltek az emberek és vitatkoztak arról, kinek van igaza. A császár féltette az uralmát, ezért kíméletlen üldözésbe kezdett. Keresztények milliói áldozták életüket Jézusért. Minél erősebb lett az üldözés, annál többen lettek keresztények. A vértanúk vére sokszoros termést hozott. Ez a hősi korszak idővel átadta helyét egy békésebb időszaknak. A császár felszabadító rendelete (313) elindította a berendezkedés, a birtokszerzés vágyát. Természetesen szentek mindig voltak és vannak közöttünk, akik mindent feláldoznak Krisztusért.

❶ Mi lehet az enyém?

Az Apostolok Cselekedeteiben azt olvassuk, hogy Jézus feltámadása után olyan nagy volt a lelkesedés az első jeruzsálemi közösségben, hogy készek voltak minden vagyonukról lemondani a szegények javára. Olyanok voltak, mint egy nagy család. Hiszen csak a szerető családban van meg az a gondolat, hogy senki sem tekinti kizárólagosnak a család javait. A pogány lelkület szerint az a cél, hogy minél gyorsabban meggazdagodjunk, a megszerzett vagyonból másokat kizárjunk. Ennek következménye az irigység, a féltékenység, a versengés, a gyűlölet, az erőszak, a félelem, a stressz, a szívbetegség, stb. A keresztény gondolkodás szerint az anyagi javainkat azért kaptuk, hogy másokkal megosszuk. Ezzel másoknak örömöt, biztonságot adjunk. Ennek következménye viszont a jóság, az öröm, a testvériség és a lelki béke. A feltámadt Jézus megkérdezi tőled, hogy az Ő kedvéért kész vagy-e megosztani másokkal javaidat? Nem kis dologról van szó. Isten Országáról! Ha a feltámadt élet a legfontosabb a számodra, akkor ez a kincs többet ér minden másnál.

❷ Győzelem a világon

János apostol azt írja, hogy „a keresztény hit győzelem a világon." Ezzel mintegy rámutat arra, hogy a hitben Isten ereje működik. Aki elsőbbséget ad a léleknek, az lelki emberré válik. A lelki ember képes csodákat véghezvinni. Libanonban történt, hogy egy mohamedán anyának gyermeke született. Olyan sok testi problémája volt, hogy az orvosok lemondtak róla. Az édesapa nagyon szerette volna, ha a kisfiú meggyógyul. Egy keresztény barátja azt mondta neki: „Nemrég voltam Charbel atya sírjánál és hoztam olajat, ami a koporsójában volt. Adok belőle, kend meg a kisfiad testét, vedd ki az inkubátorból." Az apa megköszönte, elment a kórházba és az orvosi tiltás ellenére, felnyitotta az inkubátort és megkente kisfiát a szent olajjal. Másnap telefonált az orvos, hogy vigye haza a kisfiút, mert meggyógyult. Az apának határtalan volt az öröme! A pogány ember ezt nem hiszi, mert csak a fizikai erőben bízik. Ezért hatalomra törekszik, fegyvereket készít, hogy megvédje javait.

❸ Új létforma

A Jézus feltámadása utáni találkozások megrendítő erővel hatottak az apostolokra. Tamás apostol az emberiség történetében először megtapintja Jézus feltámadt testét. Ez a test nem ugyanaz, mint Lázáré, mert Lázár idősebb korában újra meghalt. Jézus feltámadt teste Isten dicsőséges országából jött. Ez nemcsak romolhatatlan volt, hanem legyőzhetetlen is. Ez ellen már nem tudtak tenni semmit a főpapok vagy a római katonák. Jézus – ha Őt követjük – nekünk is ilyen csodálatos testet akar adni földi életünk után. Azt kérdezed, miért volt fontos Jézus megjelenése? Mert ez kellett az apostolok hitének az újjászületéséhez. Ettől a pillanattól már senki sem tudta megállítani őket. Tűzön-vízen keresztül hirdették az egész világon, hogy Jézus feltámadt, találkoztam vele… itt van közöttünk…

Katona István főszerkesztő

Mária-jelenések az utóbbi századokban

1947

3. rész

Tre Fontane (Olaszország)

Kijövök a barlangból, kétségbe esetten érintem a gyerekeket. Mintha szobrok lettek volna. Változatlanul meg sem tudom mozdítani őket. Égnek emeltem a szemeimet, kiáltok: Uram! Szabadíts meg minket! Hirtelen két kezet látok magam előtt. Két hófehér kezet. Közelednek a szemeimhez. Mintha valami kötést vettek volna le a szememről. Először nem látok semmit. Majd szürke, ködszerű fátyol áll előttem és ebből a sötét ködszerűségből fehér fény kezd megjelenni, majd nagyobbodni és egyszerre az egész barlang fényességbe borul. Nem láttam egyebet, mint fényességet. Eltűnik a barlang, eltűnnek a fák, nem látom a gyerekeket, eltűnnek a gyerekek, nem látok mást, csak ezt a csodálatos nagy fényességet.

„Ebben a nagy fényességben, zöld fátyollal fején, egészen a földig fehér öltözékben, rózsaszín övvel körülvéve megjelenik a Szűzanya. Egy könyvvel kezében. A kis könyv: a Biblia. Mutatja a lábam mellett a fekete öltönyt és rajta az összetört keresztet. Beszél hozzám a fekete ruha és az összetört kereszt jelentőségéről. Jönnek majd egyházüldözések és ennek következtében nagyon sokan kényszerülnek majd levetni az egyházi ruhát. Az összetört feszület a lakásomban összetört családi feszületet szimbolizálta.

Nem mondhatom el az egész üzenetet. Amit elmondhatok, azt el is mondom. A Szűzanya akarja, hogy legyünk egyek a hitben és a szeretetben. A Szűzanya akarja, legyünk készek arra, hogy megvalljuk hitünket minden félelem nélkül. Ez lesz a világ feletti győzelem.

Különösen három dogmánkat támadják meg:

1. *Jézus Krisztus valóságos jelenlétét az Oltáriszentségben.*
2. *A Legszentebb Szűz Istenanyaságát.*
3. *A pápa csalatkozhatatlanságát (hit és erkölcs dolgában, a püspökökkel egyetértésben).*

Ez a három pont. A Szűzanya ezeket mondja: Ha ez a három él a szívetekben, valóságos hitben kell, hogy éljen. Reménységben, a szeretet fényességében. Ezért adott a Szűzanya utasítást arra, hogy egy új közösséget, egy újabb társulatot alapítsak. A Szűzanya akarata ennek a tervnek a végrehajtása, hogy cselekedetekben éljük hitünket. Imádságban erősítsük hitünket. A Szűzanya azt mondta, hogy különösképpen a rózsafüzért imádkozzuk! 30 évvel ezelőtt mondta, hogy a rózsafüzér az emberiség mai robbanóanyaga. Iparkodjunk imádkozni, hogy hitünk legyen és cselekedeteinkkel bizonyítva hitünket lássák, hogy valóban keresztények vagyunk!" – fejezte be vallomását Mária-Remetén Bruno Cornacchiola.

Ezután elmondta a feltett kérdésekre válaszolva, hogy három gyermeke ma is emlékszik a jelenésre, de a gyermekek nem hallottak semmit. Hangsúlyozta, hogy a jelenés nem vette el a szabad akaratát és képes ma is bűnt elkövetni, mint mindenki más. A Szűzanya azonban meghívta arra, hogy térjen meg.

A Biblia felett nem vitatkozni kell, hanem elmélkedni! Protestáns bibliából készültem a Szent Szűz ellen. A Szűzanya megmutatta azokat a részeket, amelyek hiányoznak a protestáns bibliából, és roszszul fordított nem egy szava és kifejezése. A Szent Szűz tanítása másfél óráig tartott. A jelenésben adott

közlés jelentős részét közölni kellett XII. Piusz pápával.

„Testemet könnyűnek, valósággal súlytalannak éreztem. A barlang előtt sem láttam mást, mint csak egy lapos tufa-követ és ezen a kövön ott állt a Szépséges Úrnő! A legkisebbnek és a leggonoszabbnak éreztem magam és tudom, nem azért jelent meg nekem a Szűzanya, mert kiérdemeltem, hanem egyszerűen eszközként használt fel. Felém fordult Isten irgalmassága!"

A Szent Szűz ezt mondta:

„Imádkozzatok és mindennap mondjátok el a szentolvasót a bűnösök és a hitetlenek megtéréséért, valamint a keresztények egységéért. – Testem nem romlott meg, nem romolhatott meg. Isteni Gyermekem és az angyalok halálom óráján értem jöttek. E bűn szennyezte földdel rendkívüli csodákat művelek a hitetlenek megtérése érdekében. – Hogy biztos légy abban, hogy ez a látomás igaz, isteni és nem sátáni eredetű, amint azt majd sokan szeretnék elhitetni veled, íme: ezt a jelet adom neked: járd sorba a templomokat és az utcákat! A templomokban az első paphoz, akivel találkozol s az utcán minden paphoz, akit látsz, szólj így: Atyám, beszélni szeretnék Önnel. Amikor egyikük így válaszol majd: Ave Maria, fiam, mit óhajtasz? – mondj el neki mindent, ami ajkadra jön. Ez a pap egy másiknak a nevét közli majd veled ezekkel a szavakkal: A te esetedben segíthet rajtad! Ez lesz az, aki előkészít téged az Egyházzal való kibékülésre."

A Jelenés szeretettel végignézett az egész családon és a város felé fordulva tűnt el.

A Szűzanya szavai hajszálpontosan beteljesedtek. Az egész családot Don Gilberto Carmiel atya készítette elő a megtérésre, illetve a katolikus Egyházba való visszatérésre. Bruno lelkesedése nem csökkent, inkább fokozódott. Mindennap meglátogatta a Három Forrásról nevezett barlangot s ott rózsafüzért imádkozott. – 1947. május 16-án, hivatalos visszatérésük előestéjén is meglátogatta Bruno a barlangot, s miközben buzgón imádkozott, rendkívüli fényesség öntötte el a barlangot s vakító ragyogásban megjelent újra a Szent Szűz. Ezúttal nem beszélt, de kimondhatatlan jósággal nézett rá. Megtérése napján küldte el a Szentatyának saját kezűleg írt beszámolóját is. Ezt a szöveget azonban nem hozták nyilvánosságra.

1947. május 30-án jelent meg utoljára a barlangnál a Szent Szűz s azt mondotta:

„Menj szeretett leányaimhoz, Pie Filippine Tanító-nővérekhez, és mondd nekik, hogy imádkozzanak sokat a hitetlenekért és a város megtéréséért."

A Tre Fontane-i nyilvános jelenések 1947. április havában kezdődtek. A Szent Pál-negyed rendőrőrsét különös hírrel riasztották, hogy menjenek ki a Tre Fontane-i eukaliptusz erdőhöz, mert ott különös dolgok történtek. Az ügyeletes a barlangnál egy írást talált, amelyre Bruno Cornacchiola saját kezűleg írt, s amelyben közli a Kinyilatkoztatásbeli Szűzzel való találkozását. A rendőr a következőket olvasta:

„Az, aki hosszú időn át bűnben élő szerencsétlen teremtmény volt, rakja le itt nyomorúságát a Kinyilatkoztatásbeli Szűz lábaihoz és iszik az irgalmasság tiszta forrásából. Mária minden bűnösnek jóságos anyja! Íme, ezt cselekedte velem, szegény bűnössel: a szektában az Anyaszentegyház és a Szent Szűz áldz ellenségeként a Sátán zászlaja alatt küzdöttem, amikor 1947. április 12-én három gyermekemmel itt voltam, s a Kinyilatkoztatásbeli Szűz megjelent előttem és arra buzdított, hogy térjek vissza a katolikus Egyház közösségébe, amelynek törvényeit aztán Ő maga ismertette meg velem. A határt nem ismerő irgalmasság így nyerte meg azt az elszánt ellenfelet, aki most Lábaihoz borulva esdekel irgalomért. Szeressétek az Egyházat és gyermekeit! Védő köpenyét Ő tárja fölénk ma, amikor a pokol erői szabadultak a világra. Imádkozzatok gyakran és tartózkodjatok a test bűneitől! Imádkozzatok!"

Az 1953-54-es években a Mária-évi ünnepségek előtt a városi tanács rendbe hozatta a barlang felé vezető utat, majd egy 25.000 m2 nagyságú területet is ajándékozott az egyháznak. A barlangtól kb. 100 méterre épült fel a minorita atyák számára egy kis kápolna, paplakkal, kiállítási teremmel, amelyben a barlangra vonatkozó emlékeket őrzik.

A Tre Fontane-ben megjelent Szűz azt ígérte: „A bűnnek a földjével rendkívüli csodákat művelek a hitetlenek megtérítése érdekében" – valóban valóra is vált, mert amint Lourdes-ban a forrás vize, úgy Tre Fontane-ben a forrásvíz által műveli Isten a csodákat Isten Anyja közbenjárására, aki itt önmagát az isteni kinyilatkoztatás által megjövendölt és az angyali üzenet által üdvözölt Szűznek mondja (Iz 7,14; Lk 1,26-38).

Bruno Cornacchiola-t orvosok és pszichológusok elé rendelték. E vizsgálatok során különlegesen jóindulatú és teljesen épelméjű, rendes, őszinte és

férfias lelkületűnek találták. Hirtelenül, szinte villámszerűen és tökéletesen változott meg természete. A látomás előtt erőszakos, hirtelen és kíméletlen volt mindenkivel szemben. Dühösen és szenvedélyesen dolgozott Isten egyháza ellen.

Roppant változásáról megrendítő képet fest Bruno találkozása a látomás után gyermekeivel:

Amikor a négy látnok magához tért, először Carlo szólalt meg: „Apu, a zöld köpeny... megfogom a zöld köpenyt." és kitárt karral szaladt a barlanghoz, de csak kősziklákat talált.

Isola így szólt: „Apu, mielőtt hazamennénk, meg kellene tisztítanunk a barlang környékét." Majd lelkesen jegyezte meg: „Az Isten Anyja jelent meg előttünk!" Apjuk azonban csendre intette: „A barlangot megtisztíthatjátok, de amit láttunk, arról senkinek se szóljatok semmit." A gyermekek látták ugyan, hogy mozog az Úrnő alakja, de semmit sem hallottak. Atyjuk kérdésére: „Mit láttatok?", mindnyájan azt válaszolták? „Apu! Szép Úrnőt!"

A jelenés után mindnyájan bementek a Tre Fontane apátság templomába. Valamennyien letérdeltek a hideg kövekre. Az apa ezt mondta gyermekeinek:

„Kedveseim! Igaz, megtiltottam, hogy bárkinek is elmeséljétek, milyen jelenésben volt ma részünk. Az emberek bolondoknak tartanának bennünket. Kötelességemnek tartom azonban, hogy megvalljam nektek: itt az oltárnál, ahol az a kis vörös lámpa ég, az Úr Jézus valóságosan jelen van!"

Isola édesapjának erre a vallomására így válaszolt: „De apa, eddig mindig azt mondtad, hogy nincs ott!" Bruno ezt válaszolta: „Ma kénytelen vagyok megvallani előttetek, hogy mi az igazság: **itt van!**" Erre Isola csendesen és nyugodtan válaszolt: „Ha Jézus valóban itt van, akkor imádkozzunk!" Bruno bűnösségének tudatában szorongva kérdezte: „Miféle imádságot tudtok?" Isola erre így felelt: „Én tudom az Üdvözlégy Máriát." „Hol tanultad?" – kérdezte az apja. „Az iskolában. Te otthon megtiltottad, de az iskolában mindig együtt imádkoztam a többiekkel. Így én is megtanultam."

Bruno megindultan felelte: „Ha tudod, akkor csak mondjad, kislányom, hangosan és mi majd utánad mondjuk."

Ezt követően együtt imádkoztak. Hazamenetelük után Bruno térden állva kért bocsánatot feleségétől az ellene és családja ellen elkövetett durvaságokért és szeretetlenségekért.

Megtéréséről szívesen beszél. Beszéde világos, őszinte és nyílt. Plébániákra jár. Bíborosok, püspökök hívják meg előadónak. Mélységesen megvilágosult lelkével és bensőséges odaszántságával meggyőzően védi a hitet. Soha nem támad. Előadása derűs, határozott és következetes. Igazi jellem! Úgy tűnik fel, mintha valaki más beszélne helyette. Terjeszti a rózsafüzér imádkozását és az Úr Jézus küldötteként békét, megértést és szeretetet visz a családi otthonokba.

Bruno egyházi meghívásra Bejrutban és Jeruzsálemben is vallomásban tett hitet a Szent Szűz jelenése mellett. A jeruzsálemi előadását arab, francia és angol nyelven is tolmácsolták. Volt időközben Ausztriában, Svájcban, Németországban, Spanyolországban, Franciaországban és Ausztráliában is.

1948-ban XII. Piusz pápa áldásával ARDITI di CHRISTO, Krisztus bátrai címen mozgalmat indított az egyház három sarkpontjának védelmére: a Legméltóságosabb Oltáriszentséget, a Szeplőtelen Fogantatást és a papságot kívánja a frontális támadással szemben védeni. A tagokat, a SACRI Társulat tagjait ünnepélyesen avatják fel: hitvallást tesznek, pap kezéből veszik át a feszületet és a rózsafüzért. Szentírással a kezükben mennek a hitetlenek és az istentelek közé, hogy meggyőzzék őket a katolikus egyház igazságairól. Működésük eredményeképpen 1950-től ezrek térnek vissza nyilvánosan az egyházba.

1947 tavaszán a Tre Fontane barlang öt-hat méter széles és ugyanilyen mély volt. A jelenés után a Monte Celio katonai kórház dolgozói hozták rendbe némileg a környéket. A kezdetleges kis szobor helyébe Domenic Ponzi színes szobra került. A Kinyilatkoztatásbeli Szűznek e szobrát a Szent Péter térről a jelenési barlangig több mint 100.000 ember kísérte. Szent Pál Bazilikájától kezdve három meggyógyult vitte a szobrot: MANCUSE Carlo, Giorgio LUZZI és Maria CUCUGLIATA. Azóta a barlang a béke, az ima és a bűnbánat helye.

A jelenés óta a barlangnak olykor liliomillata van. A Szent Szűz közbenjárására „a bűnnek a földjével" csodák történtek.

A Tre Fontane-i jelenésről eddig több mint 300 könyv jelent meg. Az 1960-as évek végén jelent meg az első olyan püspöki körlevél, amely bejelentette, hogy Olaszországban templom épül a Kinyilatkoztatásbeli Szűz tiszteletére.

Dr. Molnár Gyula

— FOLYTATJUK —

Hogyan támad fel Jézus a szívemben?

„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn 3,16)

Nemrég ünnepeltük a Megváltó születését és most készülünk a Nagyböjtre, majd a Megváltó keresztáldozatára és ünnepeljük Feltámadását.

Kereszt nélkül nincs Feltámadás! Szenvedés nélkül nincs Örök élet! Nézzük meg Jézus útját.

A Szentírásban olvashatjuk, hogy a Feltámadást megelőzi a nagyböjt és a nagyhét. Ha ezt az utat végig járjuk Krisztussal, átélhetjük a Csodát, Krisztus feltámadását a szívünkben.

Nagyböjt kezdete 2021. február 17. szerda.

A nagyböjti készület a szeretetről szól. A szeretet ünnepe a nagypéntek, amikor Jézus az életét áldozta értünk. ***„Nincs senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja barátaiért”*** (Jn 15,13) – olvashatjuk János apostol soraiban.

A legnagyobb szeretet ünnepe a nagypéntek. Jézus szeretetből szenvedett értünk, meghalt a kereszten szeretetből.

Jézus tudatosan készült Nagypéntek éjjelére. Tudta, mi fog Rá várni, mi is tanúi vagyunk ennek, tanításai által. A nagyböjt egy ajándék számunkra, nem csupán a böjtről szól, nem is kizárólag az önmegtagadások ideje. A nagyböjt a legnagyobb **szeretet befogadására** való készület ideje.

A nagyböjt egy új lehetőség kezdete. Jeremiás oly megrendítően írja: *„Indulj, menj el a fazekas házába, mert ott akarom közölni veled igéimet. Elmentem tehát a fazekas házába, aki éppen a korongon dolgozott. Ha rosszul sikerült a fazekas kezében az edény, melyet az agyagból készített, újból készített belőle egy másik edényt, ahogy a fazekas szemében helyesnek látszott, hogy elkészítse (…) Íme, mint az agyag a fazekas kezében, olyanok vagytok ti az én kezemben.”* (Jer 18,1-10)

Hogyan is értelmezhetjük ezt?

A Fazekas háza a Mennyei atyával való együtt töltött idő. A **pusztába hív** bennünket is, hogy megújítsuk Vele a kapcsolatunkat. Jézus negyven napig volt a pusztában. A puszta a megpróbáltatás ideje, az átformálódásra való lehetőség. Nagy segítség, ha megkérdezzük maguktól:

Elég formálható, engedelmes vagyok-e, mint a fazekas kezében az agyag vagy megkötött és olyan kemény, hogy már csak törik, és nem hajlik? Milyen az én szívem a „fazekas” kezében? Újra tud-e formálódni vagy olyan betokosodott már, hogy nincs benne belátás?

Ahogy a fazekas szemében helyesnek látszott, hogy elkészítse, újra elkészítse az agyagot, amit formába önt. Hogyan készíti az agyagot, hogy az agyag formálható legyen? Az agyagot meg kell dolgozni, puhítani és tisztítani mindattól, ami akadályozza a formálhatóságát. A földet, melyből az agyagot nyerjük, művelni, gondozni, gyomlálni szükséges. Muszáj kiirtani, elpusztítani mindazt, ami a föld keménységét okozza. A föld Ura gyomlál, ha nem elég, akkor pusztít. Pusztítja az egót.

Ez az idő most a gyomlálás ideje, pusztulnia kell mindannak, ami megkeményítette az agyagot, amitől kérges lett a szív. Ha ez elpusztul, jön az újraöntés, mert így tetszik a „fazekasnak”.

Ha rosszul sikerült a fazekas kezében az edény, melyet az agyagból készít, újból készít belőle egy másikat, ami szebb, tökéletesebb. Így tesz a mennyei Atya is velünk, hogy szebbek, tökéletesebbek legyünk.

Nem kidobja, nem újat vesz, hanem átformálja. Ha ezt engedem és kérem, akkor új ember leszek, s én, a régi, meghalok és Krisztussal feltámadok!

Cseh Anikó

Utam a házasságig

TANÚSÁGTÉTEL

Hol volt, hol nem volt…

2018 őszén elhatároztam, hogy részt veszek a budapesti Emmánuel közösség szervezésében az Élet a Lélekben szemináriumon. Ekkor már két éve éltem Pesten.

Pályafutásomat az egyetem befejezése után Magyarország fővárosában egy angol Montessori óvodában kezdtem, majd egy magyar-szlovák óvodában dolgoztam.

A mozgalmas fővárosi élet forgataga eléggé magába szippantott, rengeteg programra, előadásra jártam. Valahol tápláltam a reményt a szívemben, hogy talán épp itt fog rám találni a „Nagy Ő". Bizonyára nem véletlenül vezetett Isten ebbe a nagyvárosba, reméltem hát, hogy ez lesz a szándéka. Azonban e két év leforgása alatt az összes reményt keltő kapcsolat, randevúzás végül csalódásba torkollott.

Bensőmben viszont az ismerkedések előrehaladtával mindig felvillant egy piros lámpa. Kezdtem engedni a gondolatnak, amely egyben meg is rémisztett: „Mi van, ha Isten mégsem a házas életre hív?!" Hiszen oly sok ígéretesnek tűnő kapcsolati próbálkozásom kiábrándulással végződött…

Ezekkel az érzésekkel küszködve érkeztem a nyolc hetes szemináriumra. Ennek része a mindennapi egyéni ima, elmélkedések, illetve a heti egyszeri közösségi találkozások, előadások és kiscsoportos beszélgetések.

A szeminárium félidején egyre erősödött bennem a felismerés, hogy Isten elhív a komfortzónámból, szánjak Neki pár hónapot az életemből.

Régebben eljátszottam a gondolattal, hogy majd szeretnék bizonyos ideig elvonulva, Isten vezetésére figyelve élni, de mindezidáig nem éreztem alkalmasnak az időt.

Meglehetősen abszurdnak tűnt hátra hagynom a biztos munkámat, a hőn szeretett barátaimat és közösségeket, a szépen berendezett életemet, azonban a szívemben ez az elhívás erősebb volt mindezeknél.

Az utolsó löketet Fábry Kornél atya szavai adták, miszerint e szeminárium után Isten egyeseket radikálisabb Krisztus-követésre hív. E szavakat hallván nem volt bennem több kétség, hogy ez engem érint.

Elvonulásom helyszínén nem sokat gondolkodtam, ugyanis évekkel ezelőtt felajánlotta Regina Collins nővér, hogy ha szeretném, kimehetek az angliai közösségi házába. Megírtam neki elhatározásomat, és nem sokkal ezután megérkezett a pozitív válasz.

A szeminárium befejeztével „szedtem a sátorfámat", és januárban már a birminghami Isteni Szeretet Közösségében találtam magamat. Fél éves időkeretet vállaltam be, amelynek része volt a napi szentmise, közösségi házimunkák, szentségimádások, ima alkalmak látogatása.

A nővéreken kívül én voltam az egyedüli önkéntes a közösségben, így minden figyelmük rám hárult. Nyitott voltam, bármilyen hivatásra is hív Isten.

Emlékszem, egy tíz évvel ezelőtti, Regina nővér által tartott újvári lelkigyakorlat alatt, egy próféciában azt mondta nekem a közbenjáró, hogy lesz majd az életemben egy időszak, amit Istennek fogok szentelni a közösségükben, és ezalatt az Úr felfedi a hivatásomat. Ennek fényében tehát reményteljesen jöttem ide, bízva az Úr vezetésében.

Az első hetekben elnyerte a tetszésemet ez az életforma, azonban ahogy telt-múlt az idő, kezdett kikristályosodni az elhívásom. A szívem mélyén mindig is arra vágytam, hogy egy nap feleség és édesanya lehessek. Ez olyan mértékben bizonyossá vált számomra, hogy nem volt már parányi kétség sem a szívemben. Egy megmagyarázhatatlan békesség és nyugalom töltött el, hogy ráhagyatkozzak Isten megfelelő időzítésére.

A tervem az volt, hogy nyáron visszatérek Budapestre. Azonban Isten ez alatt az angliai tartózkodásom alatt egy váratlan meglepetést tartogatott a számomra… Május hónapjában egy csütörtöki imaalkalmunk során késve érkeztem meg a plébániára, ahol épp nyolc hetes Élet a Lélekben szemináriumot indított Regina nővér közössége. Nem tudtam máshol helyet foglalni, csak az utolsó sorban volt egy üres szék egy ismeretlen férfi mellett. A kiscsoportos beszélgetés alatt bemutatkoztunk, kiderült, hogy cseh nemzetiségű és „véletlenül" csöppent ide, ugyanis szerdai napokon erőnléti edzéseket tartanak a teremben, és ő ott felejtette a cipőjét, amelyért másnap, azaz csütörtök este jött vissza. A szervező őt látva beszélgetésbe elegyedett vele és biztatta, hogy maradjon az imaalkalomra.

A kezdeti szimpatizálást egyre sűrűbb találkozások követték. Az ismerkedésünk előrehaladtával egyre inkább felfedeztem benne mindazt a jellemvonást, amelyet lényegesnek tartottam a jövendőbeli házastársamban. Az érdeklődési körünk, az értékrendünk nagyon hasonló volt, rengeteg mindenben kiegészítettük egymást.

Ma ez a férfi a férjem!

Isten az előző nap a plébánián felejtett cipőt felhasználva alakította úgy az utunkat, hogy találkozzanak. Nem kívánhatnék jobb és csodálatosabb férjet, mint akit Isten ajándékozott a számomra, megért minden várakozást, naponta hálát adok Istennek a házasságunk kegyelméért.

Nem sokkal az esküvőnk után az Úr megadta a gyermekáldást, nyár végére várjuk első gyermekünket.

Tehát Budapest nem végállomás volt, hanem egy állomás az életemben, amely szükséges volt ahhoz, hogy meghalljam Isten elhívását a továbblépéshez.

Merjük *átadni magunkat Isten vezetésének*, Ő csak a *legjobbat* akarja a számunkra. Még ha Isten meg is várakoztat és csalódásokon kell keresztül mennünk, Ő *sosem hagyja egyedül gyermekeit*. A megpróbáltatások is egyre közelebb visznek *Isten csodálatos tervének a beteljesüléséhez*!

Cecília

Az ördög és az Eucharisztia

A szentmisén átváltoztatáskor és a szentségimádás alatt gyakran látom, ahogy a gonosz lélek által kínzott és megszállott emberek rikácsolnak, kiabálnak, táncolnak és járkálnak, a többieket zavarják. Egyszer, amikor Zágrábban (Horvátország) egy 15.000 fős tömeg jelenlétében tartottunk a stadionban szentségimádást, több mint egy tucat gonosz lélektől kínzott és megszállott ember zavarta meg a programot.

Így kiáltottak: „Te, Jézus, menj innen! Jézus, ne zavarj minket, hagyj minket békén, Jézus, menj el ebből a teremből", stb. Az önkéteseknek jutott osztályrészül az az emberfeletti feladat, hogy a sportcsarnokból kitessékeljék őket. Később felkerestem őket a pszichiátrián a provinciálisommal együtt, akit a papneveldéből kértem. A megszállt emberek kötéllel voltak megkötve, néhányukat pedig szobába zártak. Elkezdtek szidni minket, leköptek, megpróbáltak megrúgni és megtámadni.

Zágrábban az ördög James Bondnak hívott. Voltak démonok, akik így szóltak: „James Bond, azért jöttél Jézussal Indiából, hogy kiűzz minket? Nem fog sikerülni, nem fogunk kimenni." Némelyek így gúnyoltak: „James, nem szégyelled magad, hogy a provinciálisoddal jössz, de még ketten együtt se tudtok kiűzni?" Az ördög a provinciálisomat is felismerte. Sok imádságra és böjtre volt szükség, hogy ki tudjuk űzni őket.

Amikor az Oltáriszentség jelenlétében imádkozunk olyan emberek szabadulásáért, akik erre rászorulnak, **az ördög mindig nagyon hevesen reagál**.

Egyszer Indiában beteghez vittem az Oltáriszentséget, hogy a szent útravalót kiszolgáltassam neki. Útközben odajött hozzám egy tisztátalan lélektől megszállott hindu és így kiáltott rám: „Te gazember, Krisztust viszed magaddal, aki azért jött, hogy elpusztítson minket? Nem mehetsz át ezen a területen, mert ez a mienk!"

A mellettem álló sekrestyés egész testében remegett, a ruhámba csimpaszkodott és ezt suttogta: „Jézus, Jézus, ments meg minket!" Kivettem a pikszist (az Oltáriszentség szállítására használt szelencét) a zsebemből, majd keresztet vetettem vele a hindura, aki rémisztő rikácsolással a földre zuhant. Mikor sivító kiáltozását meghallották, néhány ember odajött hozzánk és azt mondták, hogy ezt az embert egy Maha Káli nevű gonosz lélek szállta meg, és hogy sok embert zaklat a környéken. Később megtudtam, hogy a férfi teljesen normális lett, és semmi bajt nem okozott többé az embereknek. Egy hindu család, miután tanúja volt az Oltáriszentség e csodájának, megtért, és azon a helyen, ahol ez a férfi a gonosz lélektől megszabadult, betonkeresztet emeltek, esténként pedig mindenki, a hindukat is beleértve, a kereszt lábánál imádkozott a gonosz lélek elleni védelemért.

Egyszer **Kerala állam** északi részén Chathengottunada plébániáján tartottam karizmatikus lelkigyakorlatot. A lelkigyakorlat során a plébános mesélt nekem egy fiúról, aki a plébániához tartozott és megszállta a gonosz lélek. A lelkigyakorlat után a plébános elvitt a fiú otthonába, hogy szenteljem meg a házat és imádkozzam a fiú szabadulásáért. Mikor odaérkeztünk a házhoz, nemcsak a szülők és a testvérek, hanem sokan mások is összegyűltek. Miközben a házat szenteltem és Jézus szent szívének ajánlottam, a fiú, akit leláncolva tartottak szobájában, beszélt, sivított, kiáltozott és mindenféle szidalmakkal illetett engem és a plébánost. Ekkor a Szentlélek arra indított, hogy mondjak szentmisét ebben a házban.

A plébános azonnal felhívta a helyi püspököt, hogy engedélyt kérjen. A püspök ismerte ennek a megszállott fiúnak az esetét és nagy együttérzést mutatott a család iránt. A szentmisén átváltoztatáskor, mikor a szentostyát magasba emeltem, a megszállt fiú széttörte láncait, odajött hozzám és meg akart támadni, de vigyázói lefogták. A geráziai megszállott bibliai története jutott eszembe: *„Sokszor béklyóba és láncra verték, de elszakította a láncokat, összetör-*

te a bilincseket, és senki sem tudta őt megfékezni" (Mk 5,4). A szentmise után a legszentebb Oltáriszentséget a paténán hagytam és odamentem a fiúhoz, hogy szabadító imát mondjak érte. A fiú köpködni kezdett és hangosan szidalmazott. Teljesen nyíltan így szólt: **„Jézus, miért jöttél el**, hogy elpusztíts engem? Én szeretem ezt a fiút. Az életét akarom. Nem fogom elhagyni őt. Tamás nagybátyja adta nekem."

Szülei különböző történeteket meséltek arról, hogy miként szállta meg az ördög a fiút és miként kínozta őt. Az egyik ilyen történet szerint azóta kínozta a gonosz lélek, mióta az egyik nyáron egy hetet anyai nagybátyjánál töltött. Ez a nagybácsi gonosz lelkekkel és varázslókkal tartott kapcsolatot. A fiú szavai alátámasztották a történetet. Mindent megtettem, hogy kézrátétellel imádkozzam érte, de ő nem engedte, hogy megérintsem.

James Manjackal atya

Nagyon erőszakos volt. Hirtelen a Szentlélek arra indított, hogy hozzam oda Krisztus testét a paténán, mire a fiú megnyugodott és csendben maradt. Mindenki csodálkozására letérdelt.

Az egész tömeg olyan csendben volt, hogy egy gombostű leesését is hallani lehetett volna. Mindenki a fiú gyógyulásáért es szabadulásáért imádkozott. Odaadtam a Krisztus testét tartalmazó paténat a plébánosnak, kezemet a fiúra helyeztem és imádkoztam, hogy szabaduljon meg. Többször ellenkezett: „Nem megyek ki, nem megyek ki!" Ekkor parancsoltam a gonosz léleknek Urunk, Jézus Krisztus nevében, aki valóságosan jelen van az Oltáriszentségben a kenyér és bor színe alatt, mire az ördög eltávozott, a fiú pedig egy ideig kómába esett.

Mindenki szentlelkes énekeket kezdett énekelni. Körülbelül fél óra múlva a fiú magához tért és kért, hogy gyóntassam meg. Szülei és minden ismerőse csodálkoztak, hiszen az elmúlt kilenc évben soha nem gyónt és nem áldozott. Soha nem vett részt a családi imádságon, igyekezett megzavarni azt. Nagyon jó gyónást végzett. A feloldozás után rögtön odament szüleihez és bocsánatot kért tőlük. Nagyon megrendítő jelenet volt. Sokan könnyeztek. Aztán szentáldozáshoz járult és a gonosz lélek soha többé nem támadta meg. Azóta sok adománnyal és karizmával megáldott karizmatikus vezető lett, imacsoportokat vezet és lelkigyakorlatokat szervez.

Jézus azért jött, hogy a sátán műveit lerontsa (1Ján 3,8) és az embereket Isten országába vezesse: ***„Kiragadott minket a sötétség hatalmából, áthelyezett minket szeretett Fiának országába."*** (Kol 1.13) A sátán hazugságaival elrabolta az emberektől a Paradicsomot (Ter 3,4-5). **Mikor az ember engedetlenségéért megbűnhődött, az irgalmas Isten megígérte, hogy el fog jönni a Megmentő, Jézus Krisztus, hogy a világot megváltsa és a sátán fejét széttiporja** (Ter 3,15). Ez az ígéret akkor teljesült, amikor Jézus a Kálvária-hegyen meghalt. **Mikor a sátán fejét széttiporta, a föld megrendült, a sziklák megrepedtek és három óráig sötétség borult a földre** (Mt 27,51; Mk 15,33). **Ezzel vége lett a sátánnak és a sötétség országának!**

Tudjuk, hogy ma a sátán és a sötétség hatalmai Jézus és az Ő országa ellen munkálkodnak. *„Józanok legyetek és vigyázzatok, mert ellenségetek, az ördög, mint ordító oroszlán körüljár, keresve, kit nyeljen el."* (1Pét 5,8) Valahányszor a pap az oltáron felajánlja a Kálvária-hegy áldozatát, ahol Krisztus teste megtöretik és Krisztus vére kiontatik az emberiség megváltására, a sátán vereséget szenved és a sötétség hatalmai eltűnnek.

Lelkigyakorlataimon sokszor látom a résztvevőkön annak jeleit, hogy az ördög kínozza őket. **A szentmisén, átváltoztatás közben imádkozom értük**, csendben rájuk tekintek és látom, ahogy megszabadulnak. Sok olyan házban miséztem már, ahol kísértetek járnak, hogy megszabadítsam a házat a gonosz lélekkel való kapcsolattól.

Egyszer egy szerzetesközösség kísértet-házat vásárolt Kerala állam Cochin nevű városában nagyon előnyös áron, de a nővérek nem tudtak nyugodtan élni benne. Éjszakánként lánccsörgést hallottak, emberi sírást és kiáltást, néha pedig az egész házban iszonyú büdös lett. Gyakran találtak az ivóvízben és az ételben mindenféle szennyet. A szobrok leestek, a szentképek szétszakadtak vagy befordultak a fal felé. A tabernákulumot kétszer vagy háromszor a földön találták. A helyi püspök eljött, misézett és imádkozott szabadulásért, de semmi sem változott. A nővérek úgy döntöttek, hogy eladják a házat, de senki sem akarta megvenni. Ekkor történt, hogy az egész szerzetesi közösségnek karizmatikus lelkigyakorlatot tartottam. Amikor az elöljáró anya az egész történetet elmesélte, azt mondtam neki, hogy az összes rendi vezetővel és a helyi elöljárókkal együtt jöjjön el szentmisére ebbe a házba. A püspöktől különleges engedélyt kértem az ördögűzéshez. A misét azokért mondtam, akik a házat építették és a nővéreknek eladták, valamint azok őseiért.

A nővérek sokat meséltek arról, hogy a tulajdonosok kábítószeresek voltak és uzsorából éltek. Öngyilkosságok, gyilkosságok és abortuszok is voltak a családban. A mise első részében bűneik bocsánatáért könyörögtünk. Az elöljáró anya úgy döntött, hogy gregorián misét mondat az elhunyt családtagok lelkéért, és minden jelenlevőt megkért, hogy hét egymást követő szerdán böjtöljön.

Ekkor a Szentlélek indíttatására azt tanácsoltam nekik, hogy adják el a telek épülettel határos részét és a bevételt osszák szét a szegények között. Mikor Jézus testét és vérét felemeltem, több nővér azt látta, hogy Jézus testéből és véréből nagy fényesség árad, és az egész házat beborítja. Néhányan angyalokat és szenteket láttak, akik az egész házat betöltötték. Még az angyali énekeket is hallották!

Nem mondtam szabadító imát és nem végeztem ördögűzést, mivel úgy gondoltam, hogy Krisztus halálával, melyet a misén ünnepeltünk, a ház megszabadult a sátán hatalmából. Így is történt! Ma ez a kongregáció anyaháza. A jelöltek, a novíciák és a nővérek teljes békében élnek, a gonosz lelkek nem zaklatják őket. Mikor a helyi püspök hallott a történtekről, örökös ördögűzési engedélyt adott nekem egyházmegyéje területére.

Sokan vannak, akiket lelki életükben gonosz lelkek kísértenek, zaklatnak és gyötörnek, például nagy kísértést éreznek arra, hogy szexuális bűnöket kövessenek el, kábítószert vagy alkoholt fogyasszanak, erőszakos cselekményekbe keveredjenek, embereket öljenek meg, az elutasítottság érzése és a depresszió legyen úrrá rajtuk, mely öngyilkosságba kergeti őket, stb. Olyan emberek is vannak, akiket a gonosz lélek arra kísért, hogy a főbűnöket kövessék el: kevélység, irigység, harag, restség, fösvénység, torkosság, bujaság. MINDEZEKRE A SZENT EUCHARISZTIÁBAN JELEN LEVŐ JÉZUS AZ ORVOSSÁG.

Ha valaki szentáldozásban részesül, akkor Jézus van benne, a sátán és a sötétség hatalmai pedig elhagyják. Ezért a Jézustól kapott hatalommal kiűzheti magából a Gonoszt és a sötétség hatalmait Jézus nevében: ***„A nevemben ördögöket űznek ki”*** (Mk 16,17).

Ahhoz, hogy az ember önmagából kiűzze a Gonoszt, semmilyen engedélyre nincs szüksége senkitől, csak hinnie kell abban, aki benne van: ***„Ti Istentől vagytok, gyermekeim, azokat pedig legyőztétek, mert nagyobb az, aki bennetek van, mint aki a világban van”*** (1Ján 4,4). A szentáldozás által Jézus él bennünk, aki győzött a sátán felett. Aki a világban van, az a sátán, aki Jézus művét lerombolja. Aki Jézusban van, afölött az ördögnek nincsen hatalma és azt nem érintheti. ***„Láttam a sátánt: mint a villám, úgy zuhant le az égből íme, hatalmat adtam nektek, hogy kígyókon és skorpiókon járjatok, minden ellenséges hatalmon, és SEMMI SEM FOG ÁRTANI NEKTEK”*** (Lk 10,18-19). ***„Tudjuk, hogy mindaz, aki Istentől született, nem vétkezik, mert az Istentől való születés megőrzi őt, a gonosz meg nem érinti”*** (1Ján 5,18). Ezért a hiteles életet élő kereszténynek nem kell félnie az ördögtől, hiszen ő Jézus Krisztusban erős.

Lelki gyermekeimnek, akik úgy érzik, hogy gonosz lelkek kísértik, csábítják őket, azt szoktam tanácsolni, hogy szentáldozás után parancsoljanak a gonosz léleknek, hogy tűnjön el. Például áldozás után homlokunkat és mellkasunkat a kereszt jelével megjelölve ezt mondhatjuk: „Jézus nevében parancsolom neked, a harag (a bujaság, a torkosság, a kevélység) gonosz lelkének, aki bennem vagy, hogy hagyj el engem, és soha többé vissza ne térj, és soha többé ne zaklass!”

Ha valaki komolyan és hittel teszi ezt, azonnali megkönnyebbülésben és szabadulásban lehet része. Aztán persze dicsőítő és hálaadó imát, az önmegtagadás cselekedeteit és – szükség esetén – böjtöt is kell végezni. Én is ezt teszem, ha gonosz lelkek kísértenek és zaklatnak, és rögtön megszabadulok. Az Úr ezt ígérte: ***„És íme, én veletek vagyok minden nap a világ végéig!”*** (Mt 28,20) Mikor szentáldozás közben velünk van, elmondhatjuk, hogy ***„nem én élek, hanem Krisztus él bennem”***.

Ki az a sátán, aki ilyenkor ellenünk kiállhat? ***„Mit mondjunk tehát mindezek után? Ha Isten velünk, ki ellenünk? Ő, aki tulajdon Fiát sem kímélte, hanem odaadta értünk, mindnyájunkért, ne ajándékozna vele együtt mindent nekünk? Ki lenne vádlója Isten választottjainak? Talán Isten, aki a megigazulást adja? Ki lenne hát az, aki kárhoztat? Talán Krisztus Jézus, aki meghalt, mi több, fel is támadt, Isten jobbján van és közben is jár értünk?”*** (Róm 8,31-34)

A Jelenések Könyvében azt olvassuk, hogy az emberiség vádlóját elűzik a Bárány trónjától, mert a Bárány vére és a tanúságtétel igéje által legyőzték (Jel 12,10-11). A szentmisén ugyanennek a Báránynak a vére ontatik ki nap mint nap.

Tudjuk, hogy a szentmise a parúzia (Krisztus 2. eljövetele) előíze, az örök lakomáé, melyre Isten Báránya vár minket a mennyben. **Isten előtti vádlónk, az ördög, minden misén letaszíttatik a Bárány vére árán, és végül ha majd feltámadunk, látni fogjuk, hogy a Bárány trónja előtt lesz a helyünk győztesként a szentekkel együtt**.

P. James Manjackal MSFS

(Részlet *James Manjackal: Megérintett és meggyógyított* című könyvéből [Marana Tha Kiadó, 2013])

Krisztus képe B·E·N·N·Ü·N·K

Mindannyian a magunk módján töredékes képet formálunk Krisztusról. Hajlamosak vagyunk arra, hogy a saját elgondolásunk szerint alakítsuk ki Krisztus-képünket, kivetítve Rá saját törekvéseinket, vágyainkat és eszményeinket. Azt találjuk meg Benne, amit mi keresünk. Számunkra nemcsak Isten testesül meg benne, hanem mindaz, amiért társadalmunk vagy környezetünk él.

Igaz ugyan, hogy a tökéletességre törekvő ember követi és az Ő életét alakítja ki a magáéban, de ehhez nem elég csak a képzeletünkben élő Krisztust követnünk.

Nemcsak azért olvassuk az evangéliumokat, hogy képet vagy fogalmat kapjunk Krisztusról, hanem azért, hogy behatoljunk a kinyilatkoztatás szavaiba és így a hitben élő kapcsolatot létesítsünk Krisztussal, a lelkünkben lakó Istennel.

Pusztán a saját erőfeszítéseinkkel nem tudjuk Krisztust megalkotni magunkban. Nem elég tanulmányoznunk az evangéliumokat, s aztán valóra váltanunk elgondolásainkat. Törekednünk kell ugyan erre; de mindig a kegyelem irányítása alatt, egészen alávetve magunkat Isten kegyelmének.

Ha Krisztus életének utánzásában saját elgondolásainkra, ítéleteinkre és erőlködésünkre bízzuk magunkat, akkor legföljebb valami jámbor fantáziakép keletkezik bennünk, amely olyan merev, mesterkélt és holt, hogy mindenkit elijeszt körülöttünk.

Isten Lelkének kell megtanítani minket arra, hogy kicsoda Krisztus. Ő alakíthatja ki bennünk Krisztust, és tehet bennünket képmásaivá. Krisztusba átalakulásunk nem egyéni vállalkozásunk, hiszen egyetlen Krisztus van, Ő pedig nem megosztott. Hogy Krisztussá legyek, be kell lépnem a teljes Krisztus életébe, a misztikus Testbe, amely a Főből és a tagokból áll: Krisztusból és mindazokból, akik Lelke által belétestesültek.

Krisztus a kegyelem és a hit segítségével önmagát alakítja ki mindazok lelkében, akik szeretik Őt. Ugyanakkor pedig mindnyájunkat magához vonz, hogy egyek lehessünk Benne. *Ut sint consummati in unum.* (Hogy mindnyájan egyek legyenek.)

Ha azt akarod, hogy a földön élő Krisztus érzelmei és szándékai töltsék el szívedet, ne a saját képzeletedtől kérj tanácsot, hanem a hittől. Lépj be a belső lemondás sötétjébe, foszd meg lelkedet a képektől, és hagyd, hogy keresztjével Krisztus alakítsa ki benned Önmagát.

A Szentlelket pillanatról-pillanatra küldi lelkembe a bensőmben élő Atya és Krisztus úgy, ahogyan a szívem küldi szét az éltető vért testem minden részébe. Ez a Lélek Krisztusba öltöztet, és Benne hozzákötöz az Atyához, úgyhogy életem elrejtőzik Krisztussal az Istenben. Lelke erejében mégis útnak indulok, hogy az Ő művét folytassam és teljesítsem akaratát az emberek között. Amikor pedig Ő jónak látja, majd ismét visszavon Önmagába.

Ha ezt az életet hordom magamban, mit számít az esetleges fájdalom és gyönyör, remény és félelem, öröm és bánat? Nem ezek töltik ki az életem, nem is igen van közük hozzá. Miért félnék bármitől, ami nem rabolhatja el tőlem Istent, és miért vágyódnék bármire, ami nem adhatja meg nekem Őt?

A külső dolgok jönnek-mennek, de mit érint ez engem? Miért izgatna az öröm vagy aggasztana a bánat, miért tetszenék a gyönyör vagy zavarna meg a fájdalom, miért vonzana az élet vagy riasztana a halál, ha egyedül abban az életben élek, amelyet Isten ajándékozott nekem?

Miért bánkódnék azon, hogy elvesztem a testi életet – amit mindenképpen el kell veszítenem –, ha van lelki életem és saját személyiségem, amit nem vesszthetek el, ha magam nem akarom? Miért félnék attól, hogy megszűnök az lenni, ami nem vagyok, amikor már elkezdtem azzá lenni, ami vagyok? Miért küszködjek olyan kielégülésért, amely egy óráig sem tart, és aztán csömör jár a nyomában, amikor én már Istenhez közeledem az Ő örök örömében?

A világon a legkönnyebben ehhez az élethez és ehhez az örömhöz lehet eljutni, csupán hinnünk és szeretnünk kell hozzá.

Thomas Merton

„Szólítsd fel az embereket” – szólt Jézus…

„…és mondd meg nekik:

Ha nem bánjátok meg a bűneiteket és nem imádkoztok őszintén, a jelenlegi baj tovább fog tartani, mint gondoljátok. Forduljatok Hozzám, a ti Istenetekhez és tartsatok bűnbánatot! Az őszinte és szívből jövő ima eljut Hozzám, Istenetekhez. A böjt elűzi a démonokat. Mindenfajta áldozatot elfogadok. Üzzétek el a fásultság lelkületét és tagadjátok meg gonosz útjaitokat, és kössetek békét Velem, Istenetekkel! Hadd halljam: »Uram, könyörülj rajtam, bűnösön!« (lásd Jézus-ima – ford. megj.) És Én könyörületes leszek veletek szemben. És áldások özönét fogom rátok árasztani. Jöjjetek, ne féljetek! Hallgatlak…”
(Vassula Ryden)

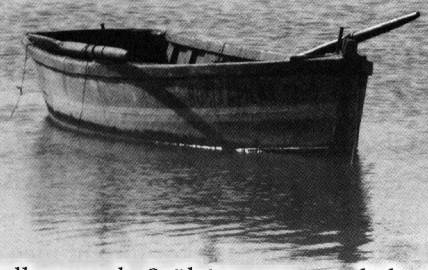

Isten meg fog hallgatni minket, ha megbánjuk bűneinket és megváltoztatjuk a Vele szemben tanúsított langyosságunkat. Könyörületesen meg fogja adni nekünk a békét. Folyamatosan imádkozni fogunk a világért. Kérjük, hogy mutassa meg nekünk és ragyogtassa ránk az Ő Arcát. Esedezzünk, hogy fogadja kegyesen könyörgésünket…

Ima a hazáért, amelyet Jézus adott

Urunk, Szavad megjövendölte nekünk a győzelmet. Ezért tudjuk, bízunk benne és hisszük, hogy a közeli időkben bekövetkezik Szentséges Szíved és Szűz Mária Szeplőtelen Szívének diadala. Ezért alázattal felajánljuk magunkat, családunkat és országunkat Szent Szíveteknek. Hisszük, hogy ha országunkat Nektek ajánljuk, többé nem emel kardot nép nép ellen, és nem lesz több háborús készülődés. Hisszük, ha felajánljuk országunkat szerető Szíveteknek, eltűnik minden emberi gőg és büszkeség, istentelenség és keményszívűség; szeretet és jóság lép a gonoszság helyébe. Hisszük, hogy Szent Szívetek nem utasítja el sóhajainkat és kéréseinket, hanem Lángoló Szeretetetekben meghallgattok minket és eljöttök, hogy begyógyítsátok mély sebeinket, és békét hoztok nekünk. Ó, Jézus Szentséges Szíve, Szűz Mária Szeplőtelen Szíve, adjatok egy szikrát Szívetekből és lángra lobban a szívünk! Legyen nemzetünk Szentségetek tökéletes Lakóhelye! Lakozzatok bennünk és mi Bennetek, hogy Szívetek szeretetében Békére, Egységre és Megtérésre leljünk! Ámen.

Isten mindig többet ad!

TANÚSÁGTÉTEL

Gabriella vagyok. Szüleim nem neveltek vallásosan sem engem, sem a nővéremet. Természetes szokás volt azonban abban a városban, ahol születtem, hogy minden gyermeket még kiskorában meg kell keresztelni és kell, hogy elsőáldozó legyen. Ezt szokásként az én szüleim is megtették, így a nővéremet és engem is megkereszteltek és elsőáldozók is lettünk.

Nővérem tizenegy évvel idősebb nálam. Ő szinte egyik napról a másikra megtért, a család nem tudta mire vélni, mi történhetett vele. Másként kezdett viselkedni, másfelé irányult az érdeklődése. Üldöztük őt, hogy miért teszi ezt, mire jó ez? Amikor szapultuk, mindig hallgatott és csak mosolygott. Nem értettük. Előtte a zenei ízlése olyan volt, hogy fekete zenéket hallgatott, a beszéde is ehhez igazodott. Aztán azt vettük észre, hogy egyik napról a másikra megszelídült és látszott rajta, hogy próbál minket szeretni annak ellenére, hogy nagyon bántjuk őt. Férjhez ment és három gyermeke lett. Férje is megtért ember volt, így már eszerint nevelték a gyermekeiket is. Ismét ámulattal néztük, hogyan nőnek fel hitben a gyerekek, de még mindig nem rakódott össze a fejünkben, hogy ez talán azért van, mert hisznek valakiben.

Az én megtérésem is a nővéremhez kapcsolódik. Egyik nyáron, amikor elment a közössége lelkigyakorlatára, megkért, hogy kísérjem el, és vigyázzak a gyermekeire. Mondanom sem kell, hogy a nővéremmel nem volt jó a viszonyom, pont abból kifolyólag, hogy az én érdeklődésem merőben más volt, mint az övé, és hogy őt egész konkrétan szent fazéknak tartottam. Így is hívtuk őt egymást között a családban. Vele nem kell sokat törődni, merthogy ő úgyis csak az illúzióit kergeti. Vissza is utasítottam a kérését azzal, hogy én igazából megvetem azokat az embereket, akik ott lesznek vele, ezért nem akarok közéjük menni. Végül édesanyám is kérte, menjek el vele, mert a nővéremnek nagyon sok dolga lesz külön a három gyerekkel is. Így kerültem a táborba.

Zárt szívvel, durva modorral voltam ott jelen közöttük, és amint mondtam, a szívem mélyén lenéztem őket, mert úgy gondoltam, igazából nagyon buta emberek, amiért hisznek Istenben. Mert akkor úgy láttam, hogy az elme szülte az Istent és nem fordítva.

Ez egy egyhetes tábor volt. A második, harmadik napon – ha őszinte akartam lenni magamhoz –, azt vettem észre, hogy ezek az emberek igazából boldogok. De miért? Mit tudnak ők, amit mások nem? Miért van az, hogy ezek az emberek olyan szeretettel voltak egymás iránt, amilyet még sohasem láttam?

Egyik este, amikor kint maradtam a szabad ég alatt az ottani táborozókkal beszélgetni, felszakadt belőlem a kérdés, kérés: „Bizonyítsátok be nekem, hogy van Isten!"

Mondták, hogy ezt nem lehet bebizonyítani. „Te hogyan mondod el valakinek, hogy milyen szerelmesnek lenni? Mindenki másképpen éli meg."

Nem tetszett ez a válasz, felnéztem az égre és azt mondtam: „Uram, ha vagy, akkor szálljon el előttem most egy méhecske."

Nevettek rajtam. De amikor megszólalt egy lány ebből a társaságból és azt mondta, hogy **Isten min-**

dig többet ad, mint amennyit kérsz, abban a pillanatban egy denevér szállt el előttem. Ez az egy mondat, hogy **Isten mindig többet ad, mint amennyit kérek**, máig megmaradt bennem, sőt most már mottóm, hogy **Isten valóban ilyen!**

Másnap reggel a szentmisén – mert minden nap volt a táborban mise –, beültem a legutolsó sorba, hogy ne tudja meg senki, hogy ott vagyok. És akkor rászállt egy méhecske a kezemre. Nem tulajdonítottam ott ennek nagy jelentőséget. Véletlennek láttam, de nagyon sok „véletlen" volt ott a táborban. Azért különös volt, hogy ez a méhecske nem akart elszállni a kezemről, hiába próbáltam lerázni…

Ami viszont kezdett már ezen a zárt szíven is átütni, az a következő volt: egyik este, amikor nem tudtam aludni, kimentem sétálni a tábor kertjébe. Eleve furcsa volt az, hogy nem tudok aludni, mert egyébként elég jó alvó vagyok. Kimentem tehát sétálni, és láttam, hogy a tábor területén egészen távol, egy kis házban még mindig ég a villany. Nagyon szép dallam szűrődött ki, vonzott, odamentem hát megnézni, hogy mi lehet ott. Dicsőítő dalokat énekeltek, és láttam, hogy mindenki áll és egy fehér ostyát néznek. Mindenki ugyanarra az egy pontra néz. Voltam elsőáldozó, de hogy mit jelent maga az oltáriszentség, igazából fel sem tűnt, és amikor magamhoz vettem Jézust, akkor nem voltam tisztában azzal, kit veszek magamhoz. Itt is csak annyit láttam, hogy mit tudnak nézni ezek az emberek egy fehér ostyán? Nézték, aztán abbamaradt az ének.

Én leghátul voltam, senki sem vette észre, hogy ott vagyok. Egyszer csak nagyon halkan, mindenki mintha különböző nyelveken kezdett volna beszélni. Ez egyre erősödött, és amikor a legerősebb volt, ki is tudtam venni egy-két nyelvet. Hú, mondtam, ha náluk ez a szokás, akkor én is elkezdtem angolul, amit tudtam, imádságot mondani. Egyszer csak ugyanúgy, ahogy felerősödött a nyelveken beszélés, úgy elkezdett halkulni, majd abbamaradt. Azon gondolkodtam, hogy ezek az emberek mennyit gyakorolhattak, hogy ezt így meg tudják csinálni!

Amikor teljes csend lett, egy hölgy, aki közvetlenül az Oltáriszentség előtt állt, megszólalt, hogy van köztünk valaki, akinek nagyon fáj a lába, és azt mondja neki az Úr, hogy most meggyógyítja őt. „Áldott legyen az Úr, áldott legyen az Úr" – hallatszott.

„Hová kerültem, mit keresek én itt?" Kis idő multán folytatta, hogy van köztünk egy fiatal lány – és itt megállt – rögtön tudtam, hogy rólam beszél, mert elég késő volt, már éjfél körül járt az idő, a fiatalabbak már mind elmentek aludni, én voltam ott az egyedüli fiatal –, van köztünk egy fiatal lány, aki nagyon keres engem. Azt mondja az Úr, hogy **nyissa ki a szívét, és akkor én be fogom tölteni**.

Tudtam, hogy ezt nekem mondta az Úr! Egészen biztos voltam benne, holott nem is hittem Őbenne, még abban sem, hogy Ő létezik. Már tudtam, hogy nekem ezért az üzenetért kellett akkor odamennem! Abban a pillanatban el is álmosodtam, visszamentem a helyemre és elaludtam.

A táborban elég sok kis apróság történt, de miután vége lett a tábornak, visszatértem a régi életemhez.

Mondhatnám minden elveszett abból, amit ott kaptam, egy kicsi magot leszámítva, ami viszont elég volt ahhoz, hogy a következő évben már magamtól menjek el a táborba. És akkor történt meg a megtérésem ugyanebben a közösségben.

A világi életemből csöppentem bele megint ebbe a szeretetteljes légkörbe, és a világi életemből nagyon sok zűrzavart, nagyon sok megoldatlan problémát hoztam magammal. Ebben a légkörben ezek annyira felerősödtek, hogy a többedik nap után már úgy éreztem, ha most azonnal nem öntöm ki valakinek a szívemet, akkor megőrülök a zűrzavartól. Annyira sürgetett már ez a megosztási vágy, hogy elhatároztam, az első embert, aki velem szembe jön, leültetem, és azt mondom neki: hallgass végig, és amit mondasz, én azt fogom tenni!

Akkor szembe jött velem egy lány, akit nem ismertem. Leült velem és meghallgatott. Elmondtam neki az egész életemet, mindazt, amit eddig átéltem, minden mocsokkal együtt. Beszéltem neki egy-két órán keresztül, és miután kiöntöttem magamból mindent, kértem, hogy most mondja meg, mit tegyek, mert már nem bírom tovább vinni ezeket a terheket. Ő szelíden rám mosolygott és ennyit mondott: „Szerintem menj el a kápolnába és mindezt így, ahogy nekem elmondtad, mondd el Istennek."

Ahogy ezt így kimondta, éreztem, hogy az utolsó szál – ami számomra ő volt –, most szakadt el. Nincs senkim, akihez mehetnék! Hogy mondhatja nekem valaki azt, hogy menjek Istenhez? Számomra nem volt Isten, akihez oda lehetett volna menni, és itt egy ember, aki eldob magától engem, hogy menjek Istenhez. Ekkor a szívem megtört: nincs más választásom, el kell mennem a kápolnába, ha már ez a lány ezt mondta.

Megmutatták, hol a kápolna. Beléptem! Egészen kicsi szoba volt piros szőnyeggel és középen megint ott volt az Ostya…

Ahogy beléptem, egy illat csapott meg, egy olyan illat, amelyet gyermekkoromban sokszor éreztem, és csak később derült ki, hogy tömjén volt. Ez az illat az egész szobát betöltötte, holott nem tömjéneztek. Láttam, hogy az az egy-két ember, aki ott volt, levette a cipőjét és letérdelt. „Nahát, ha ez a szokás, akkor én is ezt teszem, nekem már úgyis mindegy." Levettem hát a cipőmet és én is letérdeltem. Felnéztem arra az Ostyára én is, majd lehajtottam a fejemet, és azt mondtam: „hát itt vagyok", és amit az előbb a lánynak mondtam, ugyanazt elkezdtem mondani magamban.

Még a második mondathoz sem értem, amikor azt éltem meg, mintha egy kéz nagyon-nagyon finoman leállítaná a gondolataimat egészen annyira, míg végül **teljes csend lett bennem**. Hagytam, mert nagyon jó volt, és amikor teljes csend lett bennem – vártam, ez vajon mi lehet, most mi történik itt...

Akkor megszólalt egy hang és azt mondta: **„Bízzál mindent rám!"** Nagyon ellenállhatatlan volt, ahogy azt mondta, bízzak mindent rá!

Abban a pillanatban, amikor ezt a hangot meghallottam, **tudtam, hogy ez az Úr Jézus hangja**, holott azelőtt soha nem hallottam!

Felnéztem az Oltáriszentségre, és abban a pillanatban **megláttam Őt, az Ő jelenlétét ebben a csodálatos szentségben!** Elkezdtem nagyon sírni.

Nem tudom mennyi idő telhetett el, míg végül kijöttem a kápolnából. **Végtelenül nagy békesség volt bennem**, holott mindabból, amit az Úrnak és a lánynak elmondtam, nem oldódott meg semmi. De mégis az, hogy én ott kimondtam az Úrnak, hogy igen Uram, akkor „mindent rád bízok", annyira kedves volt előtte, hogy ezt a hatalmas, nagy békét adta nekem a szívembe.

Mondanom sem kell, hogy miután hazamentem, sorban minden megoldódott, holott nem is foglalkoztam ezekkel a dolgokkal. **Csodálatos módon minden egyes dolog elsimult, eltűnt, megoldódott!**

Aznap este a táborban volt szentmise. Most már részt vettem rajta teljes valómmal, és akkor megértettem, hogy mi történik ott a szentmisén. Amikor elérkezett az a rész, hogy áldozni lehetett menni, ott állt előttem mindaz, amit addig tettem. „Én nem mehetek áldozni! Hogy is mehetnék?"

Akkor megint hallottam Jézus hangját, amint azt mondta: „Gyere!" – „Uram én nem megyek!" Megint hallottam: „Gyere!" – „Uram, te látsz engem, nem akarok menni! Bűnbánatot kell tartanom!"

Amikor harmadszor is megtagadtam, akkor maguktól felálltak a lábaim, és elkezdtek menni a pap felé. Amikor magamhoz vettem az Urat, abban a pillanatban lerogytam a térdemre, és ismét magam előtt volt mindaz, amit addig tettem.

Mélységesen átéltem azt, hogy nálam nagyobb bűnöst nem hordott a Föld a hátán.

Ekkor megkérdeztem magamban az Úrtól, hogy **„Uram, te így is szeretsz engem?"**

Ekkor a hátam mögött valaki a vállamra tette a kezét. Megfordultam, egy hölgy volt, aki ezt mondta nekem: **„Igen, az Úr téged így is nagyon szeret."**

Miután vége volt a misének, odamentem ehhez a hölgyhöz és megkérdeztem tőle, hogy ismerjük-e mi valahonnan egymást. Azt mondta, nem. „De akkor mi volt ez?" Mondott nekem valamit, miközben nem tudhatta, hogy én pont arra gondoltam. Azt válaszolta, a Szentlélek indította arra, hogy ezt mondja nekem.

Később elvégeztem az életgyónásomat!

Feltettem a kérdést: **Ki az a Szentlélek?** Innen kezdődött el egy **várakozás**, amit **az Úr szépen, lassan betöltött**, illetve amit **a mai napig is töltöget a szívembe**.

Kerekes Gabriella

MINDEN KEDVES OLVASÓNKNAK KEGYELEMTELJES HÚSVÉTI ÜNNEPEKET KÍVÁNUNK!

TARTALOMJEGYZÉK

Katona István: A feltámadás döntő eseménye! 3

Dr. Molnár Gyula: Mária-jelenések az utóbbi századokban – 3. rész: Tre Fontane 4

Cseh Anikó: Hogyan támad fel Jézus a szívemben? 7

Cecília: Utam a házasságig (Tanúságtétel) 8

P. James Manjackal MSFS: Az ördög és az Eucharisztia 10

Thomas Merton: Krisztus képe bennünk... . 13

Szólítsd fel az embereket – szólt Jézus... 14

Kerekes Gabriella: Isten mindig többet ad! (Tanúságtétel) 15

Marana Tha arám kifejezés, annyit jelent: „Jöjj el, Uram!" Az első keresztények gyakran használták. Szentírásban található: Jel 22,20.

Szerkesztői üzenetek

- A MARANA THA SOROZAT LEGÚJABB KÖTETE: **P. Dr. Aczél László Zsongor: A lelki sötétség és a megtisztulás imája – *A szemlélődő ima útjai IV.*** (2000 Ft). Kapható az Emmausz Irodában és a katolikus könyvesboltokban.

- ÚJRA KAPHATÓ: **Dr. Gloria Polo: Akit villámcsapás ért – *Beszámoló a túlvilágról*** (900 Ft) című nagysikerű könyvének 10. kiadása. Kapható az Emmausz Irodában és a katolikus könyvesboltokban.

MARANA THA A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja

Megjelenik kéthavonta

Felelős kiadó, főszerkesztő: Katona István

Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa

ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992

Műszaki szerkesztő: Fehérváry Ágnes

Készült: VIRTUÓZ Kiadó és Nyomdaipari Kft.

Felelős vezető: Tolonics Gergely

Szerkesztőség címe:

1146 Budapest, Thököly út 120. **Tel/fax:** 222-5306

E-mail cím: katona.istvan40@gmail.com

Mobil: 06/20 438 6160; 06/20 823 1771

Honlapjaink:

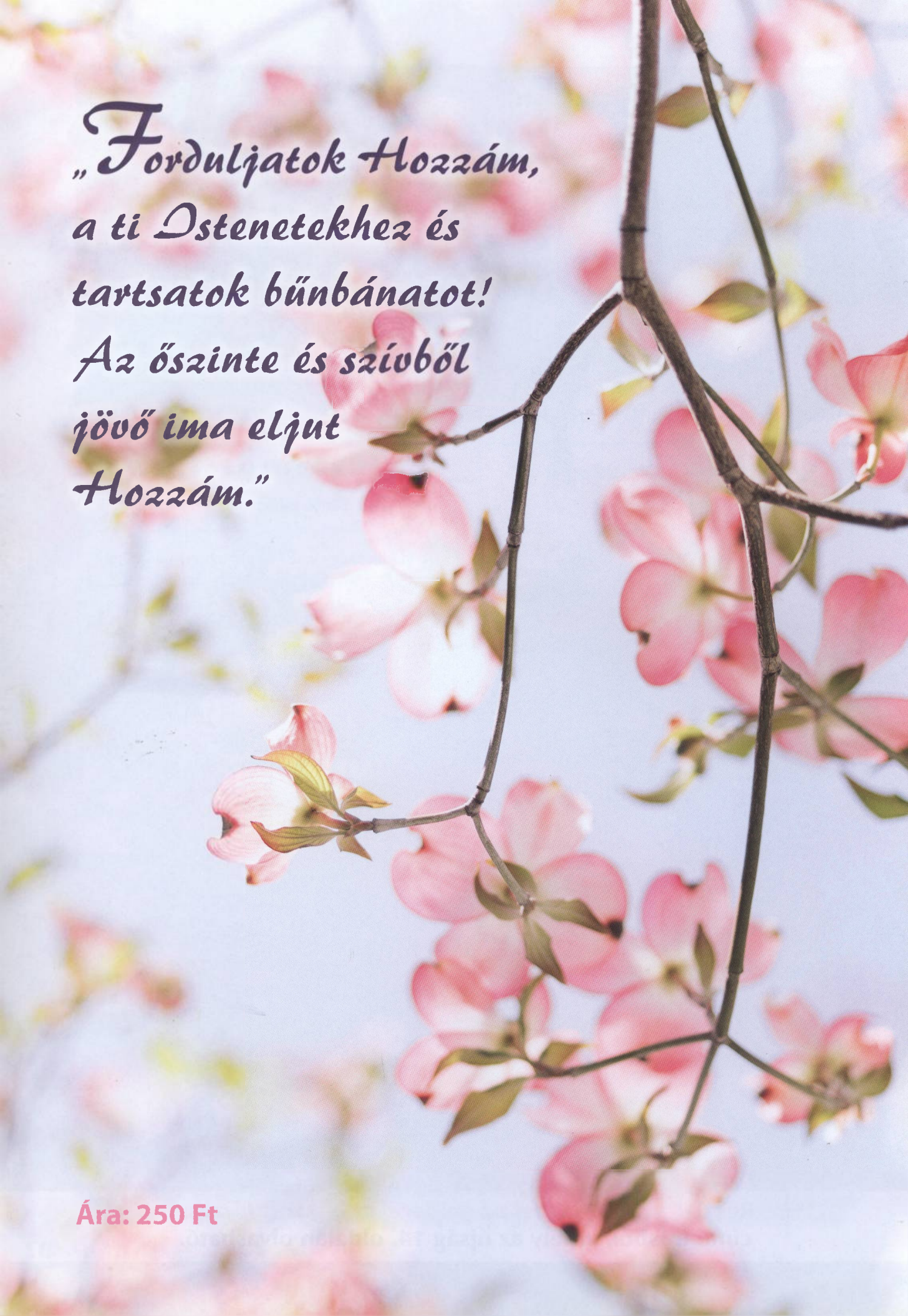
MARANA THA – www.maranatha.hu

EMMAUSZ KÖZÖSSÉG – www.emmausz.hu

Könyvrendelés: zsuzsafierer@gmail.com

Részlet a *„Szólítsd fel az embereket" – szólt Jézus...*
című írásból, amely az újság 14. oldalán olvasható.

„Forduljatok Hozzám,
a ti Istenetekhez és
tartsatok bűnbánatot!
Az őszinte és szívből
jövő ima eljut
Hozzám."

Ára: 250 Ft